

taller de creació

CURSES DE MUNTANYA

Esther Blanco Ribot. (Girona, 1968) és professora d'història i lletraferida. Darrerament s'ha llançat a l'arena i aquest any ha rebut dos premis: Narrativa Curta 9 de Juliol a Ciutadella de Menorca i Pirineu de Narració Literària a Organyà.

0 corro o corro

Fa massa temps que no corro. Tant, que em penso que la darrera vegada que ho vaig fer no va ser per plaer –si és que mai és així–, sinó per impedir que el meu fill saltés al buit des d'una alzina surera gegantina i s'obris el cap. Ara ja és massa gran per pujar als arbres. Ara ja no cal que corri darrere d'ell.

I decideixo que hi torno: com tots, en acomiadar l'estiu he omplert la motxilla de bons propòsits. Renovar-se o morir. Triar quina nova col·lecció de fascicles m'interessa més. Sabeu de què parlo.

De fet, jo corro per pura frivolitat. Per... com ho diria? Per estar bona. No hi ha res d'encomiable en el meu delit per superar-me a mi mateixa. Sempre he volgut ser com la Juani, aquella poligonera de la pel·lícula de Bigas Luna. Físicament, s'entén. I per desfer-me de la incipient capa de greix (que hi és) que cobreix el múscul oblic menor de la meva hipotètica musculatura abdominal (que no sé si hi és) no tinc gaires opcions: o corro o corro. És senzill. És barat. És saludable. I a més, provoca l'admiració i l'enveja del proïsme, cosa gens menyspreable quan ja comences a tenir una edat (provecta, gairebé) en què la invisibilitat defineix moltes de les teves congèneres.

I em fa que no en tinc cap ganes, de ser invisible. Encara no. Enfilo la pujada de Sant Miquel amb il·lusió i amb una pregunta que em trepana el cervell: hi arribaré? Més em val, perquè si no em sentiré ridícula. No perquè ho hagi de saber ningú, no. Només perquè sóc una perfeccionista amb un nivell d'autoexigència desbocat que sovint em priva de veure-hi clar. Hauria d'arribar-hi. Ja fa dies que m'entreno en pla. No sé pas quantes vegades he anat i tornat de Girona a Bescanó, per la via del carrilet. No n'estic descontenta. Tot i que no he fet ni la marca dels meus pitjors temps, el cos va agafant fons.

El camí és cada cop més costerut. L'he fet moltes vegades a peu, ben lleugera; mai m'havia semblat que hi hagués tant desnivell. Avanço arbres i matolls i revolts amb orgull, però massa lentament. Córrer en pujada és un càstig que ningú s'hauria d'autoinfligir. Hauria d'estar prohibit. Per què no ho regulen com allò de l'eutanàsia? Les meves elucubracions són del tot absurdes. Segur que es deu a la falta d'oxigen. En sóc conscient. Disculpeu-me.

Ja sóc a Can Lliure. M'envalenteixo. Si no és mig camí poc en falta. Potser faré el cim, em dic, cada

> Il·lustracions: David Guàrdia i Riera

(1957), expintor, il·lustrador, capgrosser, naner i creador de ficticis, ha escrit i il·lustrat *Les mosques de Sant Narcís* i *La Cocollona* (Ed. Efadós), i és a punt d'acabar la rondalla d'«En Bernat Banyut», on es narren les peipècies d'en Bernat Verdaguer, comte orat de Celrà.

cop més animada. És el que té aquest esport. Si el practiques a muntanya tens la sensació que arbustos, colors, fred, pluja, calor, vent... formen part de tu i tu formes part d'ells. Que hi tens una intimitat privada que el bosc no comparteix amb ningú més. Et sents una privilegiada. No és res de paranormal. Són les endorfines. Eviten el dolor i et donen l'eufòria necessària per acostar-te a la meta que t'has proposat.

Hi arribo! Pletòrica. Rebutada. I descobreixo que potser no sóc tan capfluixa: m'agrada respirar l'aroma del triomf i el de la terra humida més que no pas cultivar el meu cos quarantí. Feliciteu-me!

Esther Blanco Ribot

Mariona Massanas Peraferrer

(Banyoles, desembre del 1970) és corredora des dels 28 anys, i en fa cinc que la seva passió és la llarga distància a muntanya.

El dolor és passatger, però la glòria és eterna

Aquestes paraules em varen comprendre la primera vegada que les vaig llegir, a l'esquela d'una gran persona que havia entregat part de la seva vida a la nostra passió, les curses de llarga distància. Aquestes paraules ho expressaven tot... Si no hagués sentit i patit el dolor del cos, quan el cap, les cames i tot et falla i només et queda una esperança a dins teu que et diu «Tu pots», «Has d'arribar al final», moments en què et preguntes què se t'ha perdut aquí... Només et supera el fet de pensar que has d'arribar al final, el pensament és únic, el triomf personal

de l'arribada. Per això corro. Buf, quina bestiesa, de ben segur pensareu.

Vaig començar fa 12 anys. Per què? Per treure'm el pes físic que em va deixar la meva filla com a herència, i va resultar que d'aquí varen néixer dues vides: la seva i la meva... que va començar a girar a una velocitat impensable. El fet de córrer em va donar ales: la superació de mi mateixa; el benestar en tots els sentits i sobretot molta pau; la descoberta de tot un món de companyonia, superació, llàgrimes, hores d'entrenament, un canvi de vida; moltes guer-